

Tâm Thư Cuối của Người Mẹ Già

Các con trai của mẹ! Hôm nay ngày mừng 6 tháng 6, mẹ đón sinh nhật 80 tuổi, điều đó cũng có nghĩa là mẹ đã sống trọn vẹn 80 năm rồi. Những ngày tháng này, mẹ sinh ra 4 đứa con, lại giúp các con chăm sóc 8 đứa cháu. Cũng có thể nói rằng, cả đời mẹ dùng chính đôi tay mình tận tâm chăm sóc cho 12 người cả con lẫn cháu. Nhưng mẹ già rồi, già đến mức phải nhìn sắc mặt của các con mà sống. Thực ra vài năm trước, khi cha các con qua đời mẹ cũng đã cảm giác rõ ràng được rằng các con đối với mẹ có chút không nhẫn nại, một ngày rồi lại một ngày qua.

Khi cha các con qua đời, mẹ thực sự hy vọng một trong số các con có thể đón mẹ về nhà sống, mẹ muốn sống cùng các con, đứa nào cũng được. Cũng vì vậy mà mẹ chờ đợi cả hai tháng trời, rồi lại hai tháng tiếp, trái tim mẹ nguội lạnh vì mẹ biết, không đứa nào muốn đón mẹ về nhà cả. Cũng may khi đó, các con đối xử với mẹ cũng có thể coi là tốt, 4 đứa con thay phiên nhau, mỗi người một tuần đến chăm sóc mẹ, như vậy mỗi ngày đêm đến mẹ cũng không còn sợ hãi nữa. Thật lòng mà nói, mẹ sống đến tuổi này rồi, còn sợ cái gì nữa chứ? Mặc dù từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, đã được nghe kể lại những câu chuyện kinh dị, nhưng đến thời khắc này, mẹ không còn tin những truyện đó nữa, cũng không sợ nữa, cái mà mẹ sợ là sự cô đơn.

Các con trai của mẹ, các con đã ở bên cạnh mẹ 1 năm 9 tháng, cũng khoảng 630 ngày, là một người mẹ, mẹ rất cảm động, cảm động các con đã bầu bạn với mẹ. Sau đó, sắc mặt của các con, từng đứa một càng ngày càng khó coi, đến rồi, cũng chẳng nói một câu, đi, cũng như vậy, chẳng lấy một lời chào hỏi. Giống như các con vào trong một khách sạn, người bên trong đó nhìn các con và bà lão đi cạnh sẽ cảm thấy như chẳng có chút quan hệ nào cả.

Mẹ cứ sợ đắc tội với một trong 4 đứa con, mặc dù mẹ không ăn của các con một miếng cơm nào, không mặc của các con một cái quần, cái áo nào, không tiêu của các con một đồng... nhưng các con bầu bạn với mẹ, cũng chính là mẹ đã thiếu nợ các con. Vì thế mẹ cũng trở nên thận trọng hơn, nhưng các con vẫn như thế, dần rời bỏ mẹ một mình trong đêm khuya vắng rồi chẳng ai quay lại nữa, để lại cho mẹ trong cô đơn. Như thế cũng tốt, cha các con đã qua đời, các con cũng ở bên cạnh mẹ được 1 năm 9 tháng, như thế đối với mẹ đã rất cảm động rồi, những ngày tháng còn lại mẹ tự bước tiếp.

Cứ như vậy 2 năm khó khăn qua đi, mẹ đã qua sinh nhật lần thứ 80, các con chúc thọ mẹ: "**Trường mệnh 100 tuổi**", mẹ cười vì sống đến tuổi này là đủ rồi, 100 tuổi cũng chẳng có ích gì. Khoảng thời gian này, lòng mẹ càng lúc càng buồn, mẹ không nói ra, cũng không biết nói với ai, mẹ hy vọng bệnh tật có thể sớm ngày mang mẹ đi. Vài ngày trước, mẹ m thấy cha con, cha nhìn mẹ, cười nói: "*Đi thôi, tôi về đón bà, đi với tôi, bà sẽ không còn cô đơn nữa*". Tình dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, mẹ thấy những ngôi sao sáng lấp lánh, cả vầng trăng vừa tròn vừa lớn, trong cảnh sắc tuyệt vời của màn đêm ấy, mẹ mơ thấy cha con, mơ thấy ông ấy về đón mẹ, mẹ cảm kích tình yêu cả đời của ông ấy dành cho mẹ.

Lòng mẹ mỗi ngày lại càng buồn bã, mẹ biết ngày mai, mặt trời lại chiếu sáng, khi mẹ viết những dòng thư này, mẹ biết duyên phận mẹ con chúng ta, cuối cùng cũng có ngày kết thúc. Đầu mẹ tóc đã bạc trắng, mẹ xin dùng cả mái đầu bạc này thề rằng, mẹ thực sự cảm ơn các con đã bầu bạn, chăm sóc mẹ, nhưng ngoài câu đó, nhưng mẹ muốn nói: "*Mẹ hối hận vì đã sinh ra các con, nếu có kiếp sau, mẹ không muốn gặp lại nữa*". Dù sao là một người mẹ, mẹ không thể lạnh nhạt với các con mình được, mẹ vẫn hy vọng cả 4 con cuối đời được hạnh phúc, không bị 8 đứa cháu từ bỏ sau này. Tình hết rồi, từ ngữ hết rồi thì dừng lại ở đây".

Vài ngày sau, bà lão qua đời, ra đi một cách nhẹ nhàng trên giường của mình, trong tay nắm chặt bức ảnh của hai ông bà.